

ד' מיני תערובות ושיעור ביטוליהן לדעת שו"ע ורמ"א

<p style="text-align: center;">לח בלח שנתערבו מין במינו</p> <p style="text-align: center;">מדאורייתא ברובא בטל מדרבנן צריך ס' אפילו לא נתבשלו יחד וגזרינן אטו לח בלח אינו מינו דאז טעם כעיקר מה"ת¹</p>	<p style="text-align: center;">יבש ביבש שנתערבו מין במינו</p> <p style="text-align: center;">מה"ת ומדרבנן בטל ברוב²</p>
<p style="text-align: center;">לח בלח שנתערבו מין בשאינו מינו</p> <p style="text-align: center;">מה"ת צריך ביטול בששים³</p>	<p style="text-align: center;">יבש ביבש שנתערבו מין בשאינו מינו⁴</p> <p style="text-align: center;">מה"ת בטל ברוב ומדרבנן צריך ביטול בששים גזירה⁵ שמא יבשלם ויתן טעם⁶</p>

¹ שכן משמע מדין נשפך מין במינו בשו"ע צח:ב ז"ל אם נתערב מין במינו ונשפך, בענין שאין יכולין לעמד עליו לשערו, אם נודע שהיה רבו התר, מתר. ואם לא נודע שהיה רבו התר, אסור. כלומר הספק בסי מקרי ספק דברנן. ש"ך צח:ו אבל מין במינו כיון שאינו נותן בו טעם בטל מה"ת ברוב כדכתיב אחרי רבים להטות אלא שחכמים הצריכוהו ס'.

רא"ש חולין ז:לז ומדרבנן החמירו במין במינו היכא שנתבשל יחד... להצריכו ששים אע"ג דלא יהיב טעמא גזירה אטו מין בשאינו מינו.

רמב"ם המ"א טו:ד-ה נפל חלב פליות לחלב האלה ונמוח הפל. אם היה חלב האלה פשנים בחלב הפליות הרי הפל מתר מן התורה. אפלו חתיכת נבלה שנתערבה בשתי חתיכות של שחוטת הפל מתר מן התורה. אבל מדברי סופרים הפל אסור עד שיאבד דבר האסור מעצם מעוטו ולא יהיה דבר חשוב שעינו עומדת כמו שיתבאר: ובכמה יתערב דבר האסור ויאבד בעצם מעוטו. פשעור שנתנו בו חכמים. יש דבר ששעורו בששים. ויש ששעורו במאה. ויש ששעורו במאתים:

² **שו"ע קט:א** מין במינו יבש בגבש... חד בתרי בטיל... אבל לא יאכל שלשתם יחד.

ש"ך קט:ט הר"ן ז"ל ומיהו כי אמרי דבש ביבש חד בתרי בטל אפי' מדרבנן ה"מ מין במינו כיון דמדאורייתא אפילו לח בלח ברובא בטילי (כדלעיל סי' צ"ח ס"ב) לא אחמור רבנן ביבש דהא א"א למיתני לידי איסור דאורייתא.

³ שכן משמע מדין נשפך מין בשאינו מינו בשו"ע צח:ב ז"ל אבל אם נתערב בשאינו מינו ונשפך בענין שאין יכולין לעמד עליו לשערו, אפלו נודע שהיה רבו התר, אסור. כלומר הספק בסי מקרי ספק דאורייתא.

ש"ך צח:ו כתב ר"ת וכל הפוסקים העומדים בשיטתו דק"ל טעם כעיקר אסור מדאורייתא במין בשאינו מינו דכיון שנותן האיסור טעם בהיתר נהפך ההיתר להיות כולו איסור וחסור כולו מה"ת.

⁴ **ש"ך קט:ח** שלא במינו... ונ"ל דמשכחת לה נמי כגון שיש כאן ב' או ג' מינים) ונדע שאחד מהן אסור ואינו ידוע איזה מהן כגון ששחט כמה מינים וידוע שאחד מהן נשחט שלא כהוגן ואינו ידוע איזהו וכן כל כיוצא בזה.

⁵ מח"א אם גזרו גם על אסור דרבנן. **רמ"א קט:א**... יבש בגבש צריך ששים. ואין חלוק בכל זה בין אם האסור מדרבנן או מדרבנן. אבל **ש"ך קט:ט** חולק. וז"ל מבואר מדבריו [הר"ן] דדבר שאינו אסור אלא מדרבנן אף שלא במינו א"צ ס' ביבש דהא א"א כלל למיתני לידי איסור דאורייתא.

⁶ **רמ"א קט:א** שלא במינו ואין מפירו, אפלו יבש בגבש צריך ששים.

ש"ך קט:ט ד"ה צריך ס'. כיון דאם יבשלם יתן טעם טור בשם סה"ת וכ"כ הר"ן... אבל מין בשאינו מינו דבלח בלח אזלינן בתר טעמא אפילו ביבש נמי בעינן ס' כי היכי דאי מבשל להו לא ליתני לידי טעמא דהוי איסור דאורייתא עכ"ל ומביאו ב"י.